



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 2.10.2013
COM(2013) 680 final

2013/0327 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji i daty rozpoczęcia jej stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Podstawa i cele wniosku

Dyrektywa 2009/138/WE (Wypłacalność II) ustanawia nowoczesny, oparty na analizie ryzyka system nadzoru europejskich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Te nowe przepisy stanowią niezbędny fundament bezpiecznego i stabilnego sektora ubezpieczeń, będącego w stanie oferować zrównoważone produkty ubezpieczeniowe i wspierać gospodarkę realną poprzez długoterminowe inwestycje oraz dodatkową stabilność.

Dyrektywą 2011/89/UE zmieniono niektóre dyrektywy, w tym dyrektywę Wypłacalność II, w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego.

Dnia 19 stycznia 2011 r. Komisja przyjęła wniosek w sprawie zmiany dyrektywy 2009/138/WE w celu uwzględnienia nowego systemu nadzoru nad sektorem ubezpieczeń, a w szczególności utworzenia w dniu 1 stycznia 2011 r. Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA), jak również w celu uwzględnienia wejścia w życie traktatu lizbońskiego, co wymuszało przekształcenie uprawnień Komisji do przyjęcia środków wykonawczych w uprawnienia Komisji do przyjęcia aktów wykonawczych i aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (COM(2011) 8, COD 2011/0006, „druga dyrektywa zbiorcza”). Wniosek ten zawiera również przepisy przedłużające termin transpozycji oraz zmieniające datę rozpoczęcia stosowania i datę uchylecia określone w dyrektywie 2009/138/WE. Przepisy te są istotne dla zapewnienia sprawnego przejścia do nowego systemu. Osiągnięcie pełnego potencjału operacyjnego przez system Wypłacalność II wymaga również przyjęcia przez Komisję znacznej liczby aktów delegowanych i aktów wykonawczych, które szczegółowo regulują istotne kwestie techniczne. Wiele z tych tzw. „przepisów drugiego poziomu” jest ściśle powiązanych z drugą dyrektywą zbiorczą i Komisja nie może ich przedłożyć przed opublikowaniem tej dyrektywy, gdyż to właśnie w niej zostanie określony dokładny zakres licznych uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych i aktów wykonawczych.

Termin transpozycji i data rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE zostały pierwotnie wyznaczone na dzień, odpowiednio, 31 października 2012 r. i 1 listopada 2012 r., jednakże w oczekiwaniu na wyniki trwających negocjacji ustawodawczych dotyczących drugiej dyrektywy zbiorczej dokonano ich zmiany na mocy dyrektywy 2012/23/UE na dzień, odpowiednio, 30 czerwca 2013 r. i 1 stycznia 2014 r.

Na mocy dyrektywy 2012/23/UE zmieniono również termin uchylecia obowiązujących dyrektyw dotyczących ubezpieczeń i reasekuracji (dyrektywy 64/225/EWG, 73/239/EWG, 73/240/EWG, 76/580/EWG, 78/473/EWG, 84/641/EWG, 87/344/EWG, 88/357/EWG, 92/49/EWG, 98/78/WE, 2001/17/WE, 2002/83/WE i 2005/68/WE, zmienione aktami wymienionymi w załączniku VI część A), określanych zbiorczo jako Wypłacalność I. Zamiast dnia 1 listopada 2012 r. dyrektywy te zostaną uchylone ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.

Najbardziej kontrowersyjną kwestią w prowadzonych przez Parlament Europejski, Radę i Komisję negocjacjach ustawodawczych jest wprowadzenie środków dotyczących sposobu traktowania produktów ubezpieczeniowych z

długoterminowymi gwarancjami w ramach nowego systemu regulacji sektora ubezpieczeń Wyplacalność II. Ponieważ do września 2012 r. nie udało się osiągnąć porozumienia co do środków z zakresu gwarancji długoterminowych, negocjacje zostały zawieszono. Parlament Europejski, Rada i Komisja zleciły następnie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) przeprowadzenie technicznej oceny środków, tak by uzyskać merytoryczną podstawę politycznego porozumienia w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej.

Dnia 14 czerwca 2013 r. EIOPA opublikowała wyniki technicznej oceny środków w zakresie gwarancji długoterminowych. Wyniki te potwierdzają po pierwsze, że środki w zakresie gwarancji długoterminowych są bardzo ważne dla wielu państw członkowskich w okresach napięć finansowych, takich jak np. w 2011 r., a po drugie, że konieczny jest pakiet obejmujący różne środki, tak by uwzględnić zróżnicowanie produktów ubezpieczeniowych oferowanych w państwach członkowskich. EIOPA zaproponowała szereg środków, które miałyby ułatwić oferowanie produktów ubezpieczeniowych z długoterminowymi gwarancjami chroniącymi przed nienaturalną niestabilnością rynków finansowych.

Wyniki te stanowią podstawę politycznego porozumienia w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej. Zgodnie ze sprawozdaniem Komisji z dnia 27 czerwca 2013 r. powinno być możliwe osiągnięcie kompromisu w ramach środków zalecanych przez EIOPA. Negocjacje ustawodawcze między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją zostały wprowadzone w życie dnia 10 lipca 2013 r., jednakże jest bardzo mało prawdopodobne, że negocjacje w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej zostaną zakończone w terminie umożliwiającym opublikowanie tej dyrektywy w Dzienniku Urzędowym przed datą rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE w wersji zmienionej dyrektywą 2012/23/UE. Pozostawienie tej daty bez zmian spowodowałoby, że dyrektywa 2009/138/WE musiałaby zostać wdrożona przed wejściem w życie przepisów przejściowych oraz odpowiednich dostosowań przewidzianych we wniosku dotyczącym drugiej dyrektywy zbiorczej.

W związku z tym, że negocjacje w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej nie zostały jeszcze zakończone, należy po raz kolejny (i ostatni) przedłużyć termin transpozycji, który zresztą już upłynął dnia 30 czerwca 2013 r. Pozostawienie tego terminu bez zmian oznaczałoby, że dyrektywa Wyplacalność II musiałaby zostać wdrożona bez przepisów przejściowych i innych ważnych dostosowań przewidzianych w drugiej dyrektywie zbiorczej. W celu uniknięcia trwałego braku pewności prawa oraz w celu zapewnienia ciągłości prawnej obowiązujących przepisów dotyczących wypłacalności (Wyplacalność I) aż do wejścia w życie całego pakietu Wyplacalność II, proponuje się, aby odpowiedni termin transpozycji przewidziany w dyrektywie 2009/138/WE został po raz ostatni przedłużony do dnia 31 stycznia 2015 r.

Ważne jest, aby organom nadzoru oraz zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji zapewnić odpowiedni okres czasu na przygotowanie się do stosowania pakietu Wyplacalność II. Proponuje się zatem zmianę po raz ostatni daty rozpoczęcia stosowania pakietu Wyplacalność II na dzień 1 stycznia 2016 r. Umożliwi to rozpoczęcie procedur zatwierdzenia przez organy nadzoru, np. w odniesieniu do modeli wewnętrznych i parametrów specyficznych dla poszczególnych zakładów. Strony trwających negocjacji ustawodawczych uzgodniły, że w trakcie negocjacji dotyczących drugiej dyrektywy zbiorczej nie należy już dokonywać żadnych kolejnych zmian terminu transpozycji ani daty rozpoczęcia stosowania, tak by

organom nadzoru oraz zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji zapewnić jasność prawa w trakcie prowadzonych przez nie przygotowań.

Z chronologii wydarzeń wynika, że zmieniony termin transpozycji i zmieniona data rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE obowiązują również w stosunku do zmian art. 212 do 216, 219, 226, 231, 233, 235, 243 do 247, 249, 256, 257, 258, 262 i 263 tej dyrektywy, które zostały wprowadzone dyrektywą 2011/89/WE.

Data uchylenia dyrektyw tworzących pakiet Wyplacalność I powinna zostać odpowiednio zmieniona.

Mając na uwadze powyższe względy, a także bardzo krótki okres czasu, jaki pozostał do dnia 1 stycznia 2014 r., niniejsza dyrektywa powinna zostać przyjęta przez Parlament Europejski i Radę w trybie pilnym oraz powinna niezwłocznie wejść w życie.

Niniejsza dyrektywa jest konieczna w celu uniknięcia powstania próżni prawnej z dniem 1 stycznia 2014 r.

Jeżeli niniejsza dyrektywa nie zostanie przyjęta, powstanie rozbieżność między systemem prawnym UE (Wyplacalność II) a systemami prawnymi państw członkowskich (w których nadal obowiązywałby przetransponowany system Wyplacalność I). Oznaczałoby to brak pewności prawa dla organów nadzoru, przedsiębiorstw i państw członkowskich.

1.2. Dyrektywa 2009/138/WE (Wyplacalność II)

Dyrektywa ta ustanawia nowy i nowoczesny system wypłacalności dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w Unii Europejskiej. U jej podstawy leży podejście ekonomiczne, oparte na ocenie ryzyka, które stwarza zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji zachęty do właściwego pomiaru podejmowanego przez nie ryzyka i zarządzania nim.

1.3. Dyrektywa 2011/89/WE

Dyrektywą tą zmieniono niektóre dyrektywy, w tym dyrektywę 2009/138/WE, w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego. Art. 4 dyrektywy 2011/89/WE zmienia art. 212–216, 219, 226, 231, 233, 235, 243–247, 249, 256, 257, 258, 262 i 263 dyrektywy 2009/138/WE, natomiast zgodnie z art. 6 dyrektywy 2011/89/WE państwa członkowskie muszą zapewnić przestrzeganie tych nowych przepisów od dnia 10 czerwca 2013 r.

1.4. Dyrektywa 2012/23/UE

Dyrektywą tą zmieniono dyrektywę 2009/138/WE i przedłużono termin jej transpozycji z dnia 31 października 2012 r. do dnia 30 czerwca 2013 r., datę rozpoczęcia jej stosowania ustalono na dzień 1 stycznia 2014 r. oraz zmieniono termin uchylenia dyrektyw tworzących pakiet Wyplacalność I z dnia 1 listopada 2012 r. na dzień 1 stycznia 2014 r.

1.5. Wniosek COM(2011) 8 (druga dyrektywa zbiorcza)

Wniosek ten ma na celu zmianę dyrektywy 2009/138/WE w celu dostosowania pakietu Wyplacalność II do nowego systemu nadzoru nad sektorem ubezpieczeń, a w szczególności do utworzenia w dniu 1 stycznia 2011 r. Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) (COM(2011) 8, COD 2011/0006). We wniosku tym zaproponowano przedłużenie terminu transpozycji pakietu Wyplacalność II do dnia 31 grudnia 2012 r.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Przekazanie niniejszego wniosku parlamentom narodowym

Projekty aktów ustawodawczych, w tym wnioski Komisji, przekazywane do Parlamentu Europejskiego i Rady muszą być przesyłane do parlamentów narodowych zgodnie z Protokołem (nr 1) w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, załączonym do traktatów.

Zgodnie z art. 4 wymienionego protokołu termin między przekazaniem parlamentom narodowym projektu aktu ustawodawczego a datą jego wpisania do wstępnego porządku obrad Rady w celu jego przyjęcia lub przyjęcia stanowiska w ramach procedury ustawodawczej wynosi osiem tygodni.

W pilnych przypadkach art. 4 dopuszcza jednak wyjątki, które muszą być uzasadnione w akcie lub w stanowisku Rady. Komisja zwraca się do Parlamentu Europejskiego i Rady o uznanie niniejszego wniosku za szczególnie pilny ze względów opisanych powyżej.

2.2. Ocena skutków

Do niniejszego wniosku nie dołączono oddzielnej oceny skutków, ponieważ dokonano już oceny skutków dyrektywy Wyplacalność II, a niniejszy wniosek ma na celu jedynie uwzględnienie faktu, iż publikacja drugiej dyrektywy zbiorczej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nastąpi dopiero po dacie rozpoczęcia stosowania tej dyrektywy ustalonej na dzień 1 stycznia 2014 r.

Niepodjęcie żadnych działań w chwili obecnej doprowadziłoby do istotnego braku pewności prawa po dniu 1 stycznia 2014 r. Powstałaby bowiem rozbieżność między systemem prawnym UE (Wyplacalność II) a systemami prawnymi państw członkowskich (w których nadal obowiązywałby przetransponowany system Wyplacalność I). Oznaczałoby to brak pewności prawa dla organów nadzoru, przedsiębiorstw i państw członkowskich.

Dyrektywa ramowa musiałaby zostać wdrożona bez przepisów przejściowych i innych ważnych dostosowań przewidzianych w drugiej dyrektywie zbiorczej. W konsekwencji organy nadzoru, przedsiębiorstwa i państwa członkowskie musiałby kontynuować wdrażanie systemu, który w bardzo bliskiej przyszłości musiałby zostać zmieniony po raz kolejny, co nie stanowiłoby wydajnego rozwiązania.

Proponowana zmiana dotyczy jedynie spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku transpozycji dyrektywy w terminie do dnia 30 czerwca 2013 r.; polega ona na przedłużeniu tego terminu do dnia 31 grudnia 2014 r. Obejmuje ona również zmianę daty rozpoczęcia stosowania dyrektywy Wyplacalność II z dnia 1 stycznia 2014 r. na dzień 1 stycznia 2016 r. (oraz taką samą zmianę w przypadku terminu uchylecia dyrektyw tworzących pakiet Wyplacalność I). Nie wpływa ona na treść merytoryczną dyrektywy, a w związku z tym nie nakłada żadnych dodatkowych obowiązków na przedsiębiorstwa.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Krótki opis proponowanych działań

Wniosek wprowadza zmianę w art. 309 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE poprzez ustanowienie późniejszego terminu jej transpozycji (31 stycznia 2015 r.) oraz

późniejszej daty rozpoczęcia jej stosowania (1 stycznia 2016 r.). Wprowadza on również odpowiednie zmiany w art. 310 i 311 poprzez ustanowienie nowej daty uchylecia pakietu Wyłacalność I (1 stycznia 2016 r.).

3.2. Podstawa prawna

Art. 53 ust. 1 i art. 62 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3.3. Zasada pomocniczości

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, ponieważ wniosek dotyczy dziedziny, która nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej.

Cele wniosku nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ponieważ na poziomie krajowym nie można dokonać zmiany ani uchylecia przepisów dyrektyw.

Cele wniosku mogą zostać osiągnięte jedynie poprzez działanie na poziomie UE, ponieważ niniejszy wniosek wprowadza zmiany do obowiązującego aktu prawa UE, a tego nie mogą dokonać same państwa członkowskie.

Wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości, gdyż wprowadza on zmiany do obowiązujących przepisów UE.

3.4. Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów.

Wniosek nie zmienia treści obowiązującego ustawodawstwa UE – jego celem jest wyłącznie przedłużenie terminu transpozycji dyrektywy 2009/138/WE do dnia 31 stycznia 2015 r., tak by uniknąć trwałego braku pewności prawa po upływie obecnie obowiązującego terminu transpozycji (30 czerwca 2013 r.). Określa on także nową, późniejszą datę rozpoczęcia stosowania systemu Wyłacalność II, a co za tym idzie – uchylecia pakietu Wyłacalność I (1 stycznia 2016 r.).

3.5. Wybór instrumentów

Proponowany instrument: dyrektywa.

Inny instrument byłby niewłaściwy. Jedynym właściwym środkiem w przypadku zmiany dyrektywy jest przyjęcie dyrektywy.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Uproszczenie**

Nowy wniosek jako taki nie zawiera elementów uproszczenia. Jego celem jest wyłącznie przedłużenie terminu transpozycji dyrektywy 2009/138/WE do dnia 31 stycznia 2015 r. i ustanowienie nowej daty rozpoczęcia jej stosowania na dzień 1 stycznia 2016 r.

- **Uchylenie obowiązujących przepisów**

Przyjęcie niniejszego wniosku samo w sobie nie doprowadzi do uchylecia obowiązujących przepisów, lecz jedynie zmieni datę uchylecia przewidzianą już w dyrektywie 2009/138/WE.

- **Europejski Obszar Gospodarczy**

Niniejszy projekt aktu prawnego dotyczy dziedziny objętej Porozumieniem EOG, a zatem jego zakres powinien zostać rozszerzony na Europejski Obszar Gospodarczy.

- **Szczegółowe wyjaśnienie wniosku w podziale na rozdziały i artykuły**

Niniejszy wniosek przewiduje przedłużenie terminu transpozycji dyrektywy 2009/138/WE do dnia 31 stycznia 2015 r.

Zgodnie z powyższym w art. 1 ust. 1 wniosku zmienia się art. 309 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE. Wniosek przewiduje także nową, późniejszą datę rozpoczęcia stosowania pakietu Wyłalalność II (1 stycznia 2016 r.).

W art. 1 ust. 2 zmienia się (na dzień 1 stycznia 2016 r.) datę uchylecia pakietu Wyłalalność I określoną w art. 310, a w art. 1 ust. 3 ten sam dzień ustanawia się jako określoną w art. 311 datę rozpoczęcia stosowania przepisów pakietu Wyłalalność I w wersji przekształconej przez Wyłalalność II.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji i daty rozpoczęcia jej stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE¹ ustanawia nowoczesny, oparty na analizie ryzyka system regulacji i nadzoru europejskich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Te nowe przepisy stanowią niezbędny fundament bezpiecznego i stabilnego sektora ubezpieczeń, będącego w stanie oferować zrównoważone produkty ubezpieczeniowe i wspierać gospodarkę realną poprzez długoterminowe inwestycje oraz dodatkową stabilność.
- (2) Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE² wprowadzono pewne zmiany w art. 212 do 262 dyrektywy 2009/138/WE, które miały wejść w życie z dniem 10 czerwca 2013 r.
- (3) Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/23/UE³ zmieniono termin transpozycji dyrektywy 2009/138/WE z dnia 31 października 2012 r. na dzień 30 czerwca 2013 r., datę rozpoczęcia jej stosowania z dnia 1 listopada 2012 r. na dzień 1 stycznia 2014 r. oraz datę uchylecia obowiązujących dyrektyw dotyczących ubezpieczeń i reasekuracji, a mianowicie dyrektywy Rady 64/225/EWG⁴, pierwszej

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 113).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/23/UE z dnia 12 września 2012 r. zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE (Wyplacalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji, daty rozpoczęcia jej stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw (Dz.U. L 249 z 14.9.2012, s. 1).

⁴ Dyrektywa Rady 64/225/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w dziedzinie reasekuracji i retrocesji (Dz.U. 56 z 4.4.1964, s. 878).

dyrektywy Rady 73/239/EWG⁵, dyrektywy Rady 73/240/EWG⁶, dyrektywy Rady 76/580/EWG⁷, dyrektywy Rady 78/473/EWG⁸, dyrektywy Rady 84/641/EWG⁹, dyrektywy Rady 87/344/EWG¹⁰, drugiej dyrektywy Rady 88/357/EWG¹¹, dyrektywy Rady 92/49/EWG¹², dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹³, dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁴, dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁵ oraz dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁶ (określanych łącznie jako Wyłącalność I), z dnia 1 listopada 2012 r. na dzień 1 stycznia 2014 r.

- (4) Dnia 19 stycznia 2011 r. Komisja przyjęła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE (zwany dalej „wnioskiem w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej”)¹⁷ w celu uwzględnienia nowego systemu nadzoru nad sektorem ubezpieczeń, a w szczególności utworzenia Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA). Wniosek w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej służy również jako środek umożliwiający dostosowanie dyrektywy 2009/138/WE do wejścia w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej poprzez przekształcenie uprawnień Komisji do przyjęcia środków wykonawczych w uprawnienia Komisji do przyjęcia aktów wykonawczych i aktów delegowanych.

⁵ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3).

⁶ Dyrektywa Rady 73/240/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. znosząca ograniczenia swobody przedsiębiorczości w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 20).

⁷ Dyrektywa Rady 76/580/EWG z dnia 29 czerwca 1976 r. zmieniająca dyrektywę 73/239/EWG (Dz.U. L 189 z 13.7.1976, s. 13).

⁸ Dyrektywa Rady 78/473/EWG z dnia 30 maja 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do koasekuracji we Wspólnocie (Dz.U. L 151 z 7.6.1978, s. 25).

⁹ Dyrektywa Rady 84/641/EWG z dnia 10 grudnia 1984 r. zmieniająca, szczególnie w zakresie ubezpieczenia świadczenia pomocy turystycznej, pierwszą dyrektywę (73/239/EWG) (Dz.U. L 339 z 27.12.1984, s. 21).

¹⁰ Dyrektywa Rady 87/344/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej (Dz.U. L 185 z 4.7.1987, s. 77).

¹¹ Druga dyrektywa Rady 88/357/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług (Dz.U. L 172 z 4.7.1988, s. 1).

¹² Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 1).

¹³ Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1).

¹⁴ Dyrektywa 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 28).

¹⁵ Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).

¹⁶ Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).

¹⁷ COM(2011) 8.

- (5) Istnieje znaczne ryzyko, że wniosek w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej nie zostanie przyjęty w terminie umożliwiającym opublikowanie tej dyrektywy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przed datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich artykułów dyrektywy 2009/138/WE. Pozostawienie terminu transpozycji oraz daty rozpoczęcia stosowania i daty uchylecia bez zmian spowodowałoby, że dyrektywa 2009/138/WE musiałaby zostać wdrożona przed wejściem w życie przewidzianych we wniosku dotyczącym drugiej dyrektywy zbiorczej przepisów przejściowych oraz odpowiednich dostosowań, w tym dalszych doprecyzowań uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych i aktów wykonawczych.
- (6) Aby uniknąć nałożenia na państwa członkowskie nadmiernie uciążliwych zobowiązań prawnych na mocy dyrektywy 2009/138/WE, a następnie na mocy nowych ram prawnych przewidzianych we wniosku w sprawie drugiej dyrektywy zbiorczej, należy przedłużyć termin transpozycji i zmienić datę rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE, tak by zapewnić organom nadzoru oraz zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji wystarczający okres czasu na wprowadzenie nowego systemu.
- (7) Z chronologii wydarzeń wynika, że zmieniony termin transpozycji i zmieniona data rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE obowiązują również w stosunku do zmian w art. 212 do 216, 219, 226, 231, 233, 235, 243 do 247, 249, 256, 257, 258, 262 i 263 tej dyrektywy, które zostały wprowadzone dyrektywą 2011/89/WE.
- (8) Ze względów pewności prawa należy odpowiednio zmienić datę uchylecia dyrektyw 64/225/EWG, 73/239/EWG, 73/240/EWG, 76/580/EWG, 78/473/EWG, 84/641/EWG, 87/344/EWG, 88/357/EWG, 92/49/EWG, 98/78/WE, 2001/17/WE, 2002/83/WE i 2005/68/WE.
- (9) Ze względu na bardzo krótki okres czasu, który pozostał do upływu terminów określonych w dyrektywie 2009/138/WE, niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie bezzwłocznie.
- (10) W związku z tym w kwestii przekazania niniejszego wniosku w sprawie dyrektywy parlamentom narodowym uzasadnione jest również zastosowanie wyjątku dla pilnych przypadków przewidzianego w art. 4 Protokołu (nr 1) w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 309 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
2. a) w akapicie pierwszym datę „30 czerwca 2013 r.” zastępuje się datą „31 stycznia 2015 r.”;
- b) w akapicie drugim datę „1 stycznia 2014 r.” zastępuje się datą „1 stycznia 2016 r.”;
3. w art. 310 akapit pierwszy datę „1 stycznia 2014 r.” zastępuje się datą „1 stycznia 2016 r.”;
4. w art. 311 akapit drugi datę „1 stycznia 2014 r.” zastępuje się datą „1 stycznia 2016 r.”.

Artykuł 2

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*